

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy ve věci

žalobkyně: S. V., s. r. o.
sídlem H. 50, H.

proti
žalovanému: Krajský úřad Olomouckého kraje
sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2017, č. j. KUOK 25664/2017, ve věci
správního deliktu,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Žalobkyně je výlučným vlastníkem stavby kravína na parcele p. č. st. X, haly na pozemcích p. č. X a X a silážní jámy a hnojiště na pozemku par. č. X, X a X vše v k. ú. X.
2. Dne 12. 10. 2016 zahájil Městský úřad Zábřeh (dále jen „vodoprávní úřad“) se žalobkyní správní řízení o uložení opatření k odstranění zjištěných závad, neboť vodoprávní úřad při ohledání na místě zjistil únik močůvky z jímky a hnojiště. Dne 26. 10. 2016 vydal vodoprávní úřad rozhodnutí č. j. 2016/1159/ZP-MUZH-2 o opatření k odstranění

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

zjištěných závad, jímž žalobkyni uložil: a) vývoz veškerého obsahu jímky (nádrže) na p. č. X v k. ú. C. o objemu 50m³ z chovu S. V. s. r. o. C. v areálu kravín, kdy splnění tohoto opatření bude neprodleně po vývozu oznámeno písemně s fotodokumentací na vodoprávní úřad, to vše do 13. 11. 2016; b) dále odpovídajícím technickým řešením zajistit, aby nedocházelo k přeplnění jímky na p. č. X v k. ú. C. v termínu do 13. 11. 2016; a c) doložení dokladu o nepropustnosti jímky na p. č. X a hnojiště na p. č. X v k. ú. C. dle § 39 odst. 4 vodního zákona prostřednictvím odborně způsobilé osoby v termínu do 13. 11. 2016. Jelikož následně vodoprávní úřad dospěl k závěru, že uložená opatření nebyla žalobkyní splněna, vydal dne 24. 1. 2017, rozhodnutí č. j. 2016/1362/ZP-MUZB-4, jímž žalobkyni za porušení § 125a odst. 1 písm. t) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“), tedy za nesplnění opatření k odstranění zjištěných závad uložených rozhodnutím ze dne 26. 10. 2016, č. j. 2016/1159/ZP-MUZB-2, uložil pokutu v souladu s ustanovením § 125a odst. 2 písm. c) vodního zákona ve výši 30 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1000 Kč.

B) Žaloba

3. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2017, č. j. KUOK 25664/2017, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 24. 1. 2017, rozhodnutí č. j. 2016/1362/ZP-MUZB-4.
4. Žalobkyně s rozhodnutím žalovaného nesouhlasila a namítala, že:
 - a) realizovala nápravná opatření, která jí byla uložena vodoprávním úřadem dne 26. 10. 2016, pod č. j. 2016/1159/ZP-MUZB-2. Žalobkyně vyvezla obsah jímky tak, jak to umožnil její obsah, takže dané opatření bylo splněno. Vodoprávní úřad nepřihlédl k doloženým dokladům o vývozu hnoje, které sám v napadeném rozhodnutí cituje a které sama žalobkyně doložila. Dále žalobkyně zajistila uzavření průchodu mezi hnojištěm a jímkou odpovídajícím technickým opatřením a rovněž splnila poslední povinnost, neboť doložila doklad o nepropustnosti jímky vydaný odborně způsobilou osobou Ing. V. D., který však správní orgán odmítl s tím, že byly provedeny neoprávněnou osobou, aniž si jakkoliv zjistil jeho odbornou způsobilost;
 - b) žalobkyně ve správním řízení opakovaně nechala proměřit odpadní vodu z močůvky z jímky u kravína, když bylo zjištěno, že se jedná o technologickou vodu a nikoliv o hnojivo. Rozhodující správní orgán však tyto látky za technologické vody neuznal;
 - c) považuje za nesprávný, nejasný a nesrozumitelný závěr správního orgánu, o který opírá uložení pokuty, a sice že přístup žalobkyně byl minimální, s absencí jakékoli snahy o trvalé řešení problému. Dle jejího názoru tento závěr neodpovídá samotným zjištěním správního orgánu;
 - d) žalovaný nevyhodnotil skutečnost, že žalobkyně a její právní předchůdce od privatizace areálu farmy C. nevyužívali uvedené hnojiště ani jímku z důvodu jiného způsobu hospodaření. Právní předchůdce žalobkyně zakoupil v rámci privatizace areál farmy C., včetně dvou hnojišť. Hnojiště byla řádně kolaudována a jsou určena pro uvedené hospodářské budovy. Po dobu užívání kravína se změnila technologie

chovu, nyní se hnůj včetně podestýlky do hnojiště vůbec nedostane, neboť je ukládán v kravíně a je vyvážen na louky a pastviny vždy na podzim, a proto tam ani žádná hnojívka nemůže vzniknout. Zbytky hnoje, kterými operuje správní orgán, byly v hnojišti umístěny jen krátkodobě při změně způsobu využívání hnoje k hnojení. Pokud žalovaný ve svém rozhodnutí žalobkyni vytýkal, že by hnojiště a jímka měly sloužit k užívání a k účelu, ke kterému byla stavba vybudována, a že akumulací srážkových vod dochází ke snížení hnojiště a jímky, žalobkyně namítá, že tyto nebyly kolaudovány jako zastřešené a s akumulací dešťových vod v hnojišti muselo být počítáno již při stavbě hnojiště a jímky. Správní orgán tak v podstatě nutí žalobkyni, aby v rozporu se stavebním povolením a kolaudací provedla zřejmě jejich zastřešení nebo podobné opatření, což není přiměřeným požadavkem.

C) Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. K námitkám žalobkyně uvedl, že:

ad a) nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že uložená opatření byla zcela, či nadstandardně splněna. Nebylo zajištěno odpovídajícím trvalým technickým řešením zneprůchodnění potrubí mezi hnojištěm a jímkou, aby se předešlo přeplňování jímky. Tento požadavek vyplýval ze zjištění, že hnojiště, potažmo jímka, slouží i k akumulaci srážkových vod, které způsobují přeplnění nádrží. Potrubí bylo zneprůchodněno suchou chlěvskou mrvou s dřevěnými latěmi, které po čase prosákly tekutou frakcí z hnojiště. Žalobkyně nedoložila, že zkouška těsnosti jímky a hnojiště byla provedena odborně způsobilou osobou podle požadavku vyhlášky č. 450/2005 Sb., o náležitostech nakládání se závaznými látkami a náležitostech havarijního plánu, způsobu a rozsahu hlášení havárií, jejich zneškodňování a odstraňování jejich škodlivých následků. Žalobkyně sice doložila vodoprávnímu úřadu zápisy o zkoušce vodotěsnosti jímky a hnojiště, ovšem nebyla schopna po obdržení žádosti žalovaného o doplnění podkladů ze dne 6. 3. 2017 doložit doklady o odborné způsobilosti Ing. D., který prováděl zkoušky těsnosti v říjnu 2015 a červenci 2016. Pokud žalobkyně tvrdí (aniž by toto tvrzení byla schopna doložit), že zkoušky těsnosti byly provedeny odborně způsobilou osobou, potom dle názoru žalovaného zápis o zkoušce vodotěsnosti z října 2015 koliduje s vyjádřením žalobkyně uvedeným v rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 18. 7. 2017, č. j. ČIZP/48/OOV/1602547.003/15/ODH, že těsnost jímky nebyla od roku 2010 provedena oprávněnou osobou. Vodoprávní úřad vyhodnotil podklady správně, když zároveň na základě místních šetření sledoval průběžný vývoj situace na farmě, co se týká nakládání se závadnými látkami. Jediné, co lze vodoprávnímu úřadu vytknout, je, že si ještě přes vydání rozhodnutí o uložení pokuty nevyžádal od žalobkyně doklady o odborné způsobilosti osoby, která prováděla zkoušku vodotěsnosti jímky a hnojiště, a pouze na základě zjištění, že tato osoba nebyla uvedena v seznamu odborně způsobilých osob Ministerstva životního prostředí, konstatoval, že zkouška nebyla provedena odborně způsobilou osobou. Tento nedostatek se pokusil napravit v rámci odvolacího řízení žalovaný, který písemně oslovil žalobkyni i osobu provádějící zkoušku vodotěsnosti (Ing. D.), aby žalovanému předložili doklad o odborné způsobilosti osoby provádějící zkoušku vodotěsnosti jímky a hnojiště. Doklady nebyly ze strany žalobkyně, ani osoby provádějící zkoušku vodotěsnosti dostatečně doloženy. Vodoprávní úřad naopak přihlédl k doloženým dokladům (např. k dokladu o vývozu

hnoje) a stanovil výši pokuty s ohledem na tyto doklady. V opačném případě bylo možné předpokládat uložení pokuty v jiné výši, neboť se jednalo o opakovaný správní delikt;

ad b) hodnocení otázky charakteristiky vod z hnojiště a jímky nepřísluší do kompetence městského či krajského úřadu. Žalovaný se proto obrátil s dotazem na ÚKZUZ, který se ve svém přípisu „Námitky proti kontrolnímu zjištění provedenému dne 31. 5. 2016 na S. V. s.r.o. – vyřízení“ ze dne 15. 8. 2016, č. j. UKZUZ 084142/2016 sděluje, že na základě podstaty vzniku vod na farmě C., tj. svedení srážkových vod do zpevněného hnojiště se skladovaným hnojem, nelze tyto vody považovat za vody technologické. Po smísení hnoje s dešťovými vodami dochází ke znečištění dešťových vod hnojůvkou, tj. látkou závadnou z pohledu vodního zákona, a je nutno s veškerým objemem takto vzniklých vod nakládat v souladu s vodním zákonem, zejména s § 39 vodního zákona;

ad c) žalovaný neshledal rozhodnutí městského úřadu o uložení pokuty nezákonné. Podle názoru žalovaného si žalobkyně musela být vědoma svého protiprávního jednání, protože proti rozhodnutí o uložení opatření k odstranění zjištěných závad nevyužila řádného opravného prostředku;

ad d) k tomuto bodu žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde je uveden podrobný komentář žalovaného k účelu užívání hnojiště a jímky. Pokud by dle žalovaného byla stavba hnojiště a jímky užívána ke svému účelu, tj. uskladnění tuhých a tekutých statkových hnojiv bez přítoku dešťových vod, s pravidelným vývozem těchto látek podle plánu hnojení, nedocházelo by k přepĺňování jímky. Nepřijatelnost svedení dešťových vod do hnojiště se skladovaným hnojem je uvedena i ve výše zmiňovaném přípisu ÚKZUZ. Způsob užívání staveb v areálu farmy v současné době řeší i obecný stavební úřad, tj. Městský úřad Zábřeh, stavební a vyvlastňovací úřad.

D) Obsah správního spisu

6. Ze správního spisu soud zjistil, že na základě telefonického podnětu Bc. J. Š. o úniku močůvky z jímky a hnojiště na p.č. X a X v k.ú. C. provedl vodoprávní úřad ohledání na místě a o zjištěných skutečnostech (průsak močůvky z jímky s rozlivem na okolní pozemky) byl vyhotoven záznam. Dne 12. 10. 2016 zahájil vodoprávní úřad správní řízení o uložení opatření k odstranění zjištěných závad. Dne 26. 10. 2016 bylo vodoprávním úřadem vydáno rozhodnutí č. j. 2016/1159/ZP-MUZB-2 o opatření k odstranění zjištěných závad, vymezené v odst. 2 tohoto rozsudku. Žalobkyně byla v rozhodnutí poučena o možnosti podat proti tomuto rozhodnutí odvolání s tím, že výrokem II. rozhodnutí byl vyloučen odkladný účinek odvolání. Žalobkyně se proti rozhodnutí neodvolala, rozhodnutí nabylo právní moci dne 12. 11. 2016.
7. Dne 15. 11. 2016 obdržel vodoprávní úřad od žalobkyně přípis, ve kterém bylo sděleno, že veškerý obsah jímky/nádrže/ na pozemku p. č. X o objemu 50 m³ byl vyvezen dne 24. 8. 2016 cisternou Z. B., k čemuž přiložila fakturu, a dále dne 17. 10. 2016 cisternou S. V., k čemuž přiložila výkaz. Dále uvedla, že bylo rozhodnuto o zajištění jímky tím, že potrubí, které spojuje hnojiště s jímkou, bude zneprůchodněno. Ke třetímu uloženému opatření žalobkyně doložila vodoprávnímu úřadu zkoušku těsnosti a vodotěsnosti – nepropustnosti jímky na pozemku p. č. X a hnojiště. Vodoprávní úřad dne 16. 11. 2016 zaslal žalobkyni oznámení, ve kterém uvedl, že bere na vědomí zprávu o odstranění závad,

s upozorněním, že zneprůchodnění potrubí do jímky není shodný se schváleným účelem užívání stavby dané stavebním rozhodnutím ze dne 20. 7. 1987, č. j. výst/1001/87 a kolaudačním rozhodnutím ze dne 14. 1. 1988, č. j. výst/1698/87, neboť nebude zabezpečena řádná funkce hnojiště. Zároveň vodoprávní úřad uvedl, že vhodným řešením je opětovné vložení roštu do potrubí a vyčištěná jímka by tím byla zabezpečena proti nátokům pevných částic a byla by tak zajištěna kapacita jímky na čtyři měsíce. Dále vyzval žalobkyni, nechť doloží fotodokumentaci k bodu a) rozhodnutí ze dne 26. 10. 2016, č. j. 2016/1159/ZP-MUZB-2. Dne 22. 11. 2016 byla vodoprávnímu úřadu doručena ze strany žalobkyně fotodokumentace jímky a hnojiště.

8. Vodoprávní úřad obdržel dne 23. 11. 2016 podnět o nepovoleném čerpání močůvky z hnojiště a o ucpání jímky na moč chlévskou mrvou. V rámci ohledání na místě, které proběhlo dne 24. 11. 2016, bylo vodoprávním úřadem zjištěno, že hnojiště je vyvezeno, nátok do jímky je ucpán dřevěnými latěmi a hnojem. Po otevření šachty jímky bylo pomocí tyče zjištěno, že v šachtě jímky se nachází cca 2 m hnojůvky. Vodoprávní úřad o ohledání na místě učinil záznam a pořídil patřičnou fotodokumentaci a dospěl k závěru, že s přihlédnutím ke zjištěné skutečnosti jímka nemohla být a není vyvezena.
9. Dne 12. 12. 2016 oznámil vodoprávní úřad žalobkyni zahájení správního řízení z moci úřední o uložení pokuty dle ustanovení § 125a odst. 1 písm. t) vodního zákona. Dne 24. 1. 2017 vydal vodoprávní úřad rozhodnutí č. j. 2016/1362/ZP-MUZB-4, jímž uložil žalobkyni pokutu ve výši 30.000 Kč. Na základě ohledání na místě dospěl vodoprávní úřad k závěru, že jímka nebyla dostatečně vyvezena, a k opatření b) uvedl, že zneprůchodnění potrubí do jímky není shodné se schváleným účelem užívání stavby, přičemž vodoprávní úřad na tuto skutečnost upozornil před vydáním rozhodnutí a žalobkyni zaslal doporučení. Ke zkoušce vodotěsnosti provedené Ing. D., vodoprávní úřad uvedl, že zjistil, že Ing. D. není v seznamu odborně způsobilých osob pro provádění zkoušek těsnosti dle § 3a odst. 3 písm. a) vyhlášky č. 450/2005 Sb., v platném znění.
10. Dne 8. 2. 2017 podala žalobkyně proti tomuto rozhodnutí odvolání, v němž tvrdila, že splnila veškeré body z uloženého opatření a že se vodoprávní úřad vůbec nezabýval doloženým rozborem výsledků měření odpadní vody z jímky/hnojiště, když dle měření jde o technologickou vodu a ne o hnojivo dle vyhlášky č. 377/2013 Sb., a tuto technologickou vodu používá žalobkyně v souladu s možnostmi jejího použití vypouštět ji na pozemek pro účely hnojení a zavlažování jako pomocné půdní látky.
11. Žalovaný vyzval dne 6. 3. 2017 žalobkyni o doložení způsobilosti Ing. V. D. k provádění zkoušek těsnosti ověřenými fotokopii oprávnění a certifikátů, žádost zaslal rovněž Ing. D. Ve stanovené desetidenní lhůtě nebyly požadované podklady žalobkyní ani Ing. D. doloženy. Dne 27. 3. 2017 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí.

E) Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve smyslu ustanovení § 51 s. ř. s. rozhodoval bez nařízení jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem souhlasili.

13. Krajský soud se po přezkoumání rozhodnutí žalovaného a obsahu správního spisu ztotožnil se závěry správních orgánů, že žalobkyně nesplnila opatření k odstranění zjištěných závad, jak jí byla uložena rozhodnutím vodoprávního úřadu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 2016/1159/ZP-MUZB-2. Závěr o tom, že žalobkyně nesplnila uložené opatření a), tedy že nevyvezla veškerý obsah jímky, jednoznačně vyplývá z fotografií a protokolu o ohledání na místě, které provedl vodoprávní úřad dne 24. 11. 2016, při němž pomocí tyče zjistil, že se v jímce nachází cca 2 m hnojůvky. Závěr o tom, že veškerý obsah jímky nebyl vyvezen, podporuje rovněž fotodokumentace předložená žalobkyní, z níž je patrné, že ve spodní části jímky se nachází organický materiál (sláma, hnůj, hnojůvka), což odpovídá stavu zjištěnému vodoprávním úřadem při ohledání na místě dne 24. 11. 2016. Žalovaný se se závěry vodoprávního úřadu ztotožnil. Těmito zjištěními tak bylo vyvráceno tvrzení žalobkyně, že jímku vyvezla, které dokládala fakturou ze dne 24. 8. a výkazem ze dne 17. 10. Samotné doklady o sjednání vývozu hnoje bez dalšího neprokazují, že byl vyvezen veškerý obsah jímky (navíc žalobkyně nechala vyvézt i hnojiště), jak bylo žalobkyni uloženo rozhodnutím ze dne 26. 10. 2016, č. j. 2016/1159/ZP-MUZB-2, nadto, jak uvedeno výše, takové tvrzení žalobkyně je v rozporu i s fotodokumentací, kterou předložila vodoprávnímu úřadu dne 22. 11. 2016.
14. K opatření b) krajský soud konstatuje, že žalobkyně v žalobě netvrdí, jaké konkrétní technické opatření, jež považuje za odpovídající, k uzavření průchodu mezi hnojištěm a jímkou, přijala. Již po oznámení žalobkyně vodoprávnímu úřadu ze dne 15. 11. 2016 o tom, jaká opatření přijala, byla žalobkyně oznámením vodoprávního úřadu ze dne 16. 11. 2016 upozorněna na skutečnost, že postup zneprůchodnění potrubí do jímky není shodný se schváleným účelem užívání stavby dané stavebním rozhodnutím, přičemž za vhodné opatření bylo vodoprávním úřadem považováno opětovné vložení roštu do potrubí, čímž by byla vyčištěná jímka zabezpečena proti nátoky pevných částic a tím tak zajištěna kapacita jímky na čtyři měsíce. Při ohledání na místě bylo dne 24. 11. 2016 vodoprávním úřadem zjištěno, že žalobkyně zneprůchodnila odtok hnojem a dřevěnými latěmi. Jak správně uvedl ve svém rozhodnutí vodoprávní úřad (str. 3 rozhodnutí): *... ucpání propojení hnojiště a jímky není odpovídajícím technickým řešením k trvalému zabezpečení přeplnění jímky a úniku látek závadným vodám do okolí, a rovněž žalovaný (na str. 5 svého rozhodnutí):...zneprůchodnění potrubí propojujícího hnojiště s jímkou suchou chlévskou mrvou a dřevěnými latěmi není odpovídajícím technickým řešením, a dále na str. 6, že akumulací dešťových vod dochází ke snížení kapacity hnojiště a jímky pro jímání závadných látek (hnůj, hnojůvka). Navíc je zřejmé, že se do jímky z hnojiště dostává i pevná frakce chlévské mrvy, která jímku zanáší a snižuje její kapacitu, a to z důvodu, že není na odtoku hnojiště osazen rošt, který by pevnou frakci chlévské mrvy z hnojůvky oddělil.* Žalovaný přiléhavě ve svém rozhodnutí poukazuje na skutečnost, že odpovídající technické opatření je takové opatření, které bude v souladu s povoleným účelem stavby hnojiště a jímky. Za takové řešení i dle názoru krajského soudu zcela jistě nelze považovat vodoprávním úřadem na místě zjištěné ucpání dřevěnými latěmi a hnojem. Krajský soud uzavírá, že závěr správních orgánů o nesplnění uloženého opatření b) žalobkyní je správný.
15. Ke splnění opatření c), a sice doložení dokladu o nepropustnosti jímky a hnojiště prostřednictvím odborně způsobilé osoby, krajský soud uvádí následující: Podle ustanovení § 39 odst. 4 písm. d) vodního zákona je nutné těsnost nádrží zkoušet prostřednictvím

odborně způsobilé osoby. Jak správně uvedl žalovaný ve svém rozhodnutí, za to, že zkouška těsnosti byla provedena v souladu s § 39 vodního zákona, odpovídá uživatel a ten musí být schopen tuto skutečnost správnímu orgánu prokázat. Ustanovení § 6a vyhlášky č. 450/2005 Sb., o náležitostech nakládání se závadnými látkami a náležitostech havarijního plánu, způsobu a rozsahu hlášení havárií, jejich zneškodňování a odstraňování jejich škodlivých následků, stanoví, jaké vzdělání a jaké další podmínky musí splňovat odborně způsobilá osoba pro provádění, organizování, řízení a vyhodnocování zkoušek těsnosti. Skutečnost, že Ing. D. v seznamu odborně způsobilých osob zveřejněném Ministerstvem životního prostředí uveden není, tak bez dalšího neznamená, že nemůže být takovou odborně způsobilou osobou, tedy že nespĺňuje podmínky ustanovení § 6a vyhlášky č. 450/2005 Sb. Jeho odborná způsobilost jako osoby, která zkoušku těsnosti prováděla, však musí být správním orgánům účastníkem řízení doložena. Žalovaný se tak správně pokusil v tomto směru doplnit dokazování, když zaslal žalobkyni dne 6. 3. 2017 výzvu k předložení nezbytných dokladů o odborné způsobilosti Ing. D., a napravil tak postup vodoprávního úřadu, který při posuzování odborné způsobilosti Ing. D., jímž vydaný doklad o nepropustnosti jímky a hnojiště byl žalobkyní předložen, vyšel toliko ze seznamu odborně způsobilých osob pro provádění zkoušek těsnosti vedený a zveřejněný Ministerstvem životního prostředí. Takový postup je s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení v řízení zahajovaném z moci úřední možný a v souladu s ustanovením § 50 odst. 3 správního řádu, neboť soubor podkladů rozhodnutí opatřovaných za účelem zjištění skutečného stavu věci může zásadně vznikat ve všech stupních správního řízení, a tedy ve všech těchto stupních mohou být utvářena i jednotlivá skutková zjištění opírající se o tyto podklady (k tomu blíže viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011-48, dostupný na www.nssoud.cz). Žalobkyně ani Ing. D. ve stanovené lhůtě požadované doklady o odborné způsobilosti Ing. D. žalovanému nepředložili a žalovaný tak dospěl ke správnému závěru, tedy že žalobkyně nespĺnila opatření k nápravě c), neboť neprokázala, že doklad o nepropustnosti jímky a hnojiště, který předložila, byl vyhotoven odborně způsobilou osobou ve smyslu ustanovení § 6 vyhlášky č. 450/2005 Sb.

16. Krajský soud uzavírá, že obsah správního spisu a zjištění správních orgánů vyvrací důvodnost žalobního bodu a) žalobkyně, neboť v řízení bylo prokázáno, že žalobkyně uložená opatření k odstranění zjištěných závad nepřijala.
17. Krajský soud konstatuje, že ani žalobní bod b) není důvodný. Je nutné zdůraznit, že předmětem řízení, jehož „výsledek“, tedy rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2017, č. j. KUOK 25664/2017, je předmětem přezkumu, bylo pouze to, zda žalobkyně splnila či nespĺnila opatření k odstranění zjištěných závad, která jí byla uložena rozhodnutím vodoprávního úřadu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 2016/1159/ZP-MUZB-2. Správní orgány v navazujícím řízení o správním deliktu nebyly oprávněny a není k tomu oprávněn nyní ani krajský soud zohlednit důvodnost uložených opatření, tedy zabývat se tím, zda odpadní voda z močůvky z jímky je hnojůvkou či pouze technologickou vodou. Tyto skutečnosti jsou pro posouzení splnění opatření uložených správním orgánem, a sice vyvezení jímky, zajištění nepropustnosti jímky a doložení dokladu těsnosti, nerozhodné. I pokud by tedy bylo prokázáno, že se jedná o technologickou vodu (přičemž žalovaný se tímto tvrzením žalobkyně na str. 7 svého rozhodnutí zabýval a uvedl, proč s ním

nesouhlasí a proč předmětné vody nelze za vody technologické považovat), nemohl by takový závěr s ohledem na výše uvedené na závěru správních orgánů o nesplnění uložených opatření ničeho změnit. Krajský soud pro úplnost na tomto místě konstatuje, že žalobkyně proti rozhodnutí, jímž jí byla opatření k odstranění zjištěných závad uložena, nebrojila odvoláním, ačkoli byla o možnosti jej proti tomuto rozhodnutí podat poučena, ani v řízení o uložení opatření nepodala žádné připomínky či námitky.

18. K žalobnímu bodu c) krajský soud uvádí, že žalobkyně nijak nekonkretizuje, v čem je uvedený závěr správního orgánu nesprávný či nesrozumitelný. Takto formulovaná žalobní námitka je příliš obecná, proto ji soud nemohl vypořádat jinak než obecně. K tomu krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že *„čím je žalobní bod nebo stížní námitka obecnější, tím obecněji jej může soud posuzovat. Není na místě, aby soud za stěžovatele jakkoliv domýšlel další argumenty nebo vybíral z reality skutečnosti, které žalobu či kasační stížnost podporují.“* Dle obsahu rozhodnutí správních orgánů krajský soud konstatuje, že vodoprávní úřad ve svém rozhodnutí na str. 5 uvedl, proč považuje přístup žalobkyně za nedostatečný. Krajský soud konstatuje, že za situace, kdy správní orgány dospěly k závěru, že žalobkyně nesplnila žádné ze tří jí uložených opatření k odstranění zjištěných závad, je závěr o nedostatečném přístupu žalobkyně s nepřijetím odpovídajících opatření zcela logický a na místě. Tento žalobní bod tak není důvodný.
19. K žalobnímu bodu d) krajský soud konstatuje, že ani tento neshledal důvodným. Z rozhodnutí žalovaného nelze dle názoru krajského soudu dovodit závěr, který dovodila v žalobě žalobkyně, a sice že je nucena správními orgány k nepřiměřenému požadavku, a to zastřešení hnojiště a jímky. Jak vodoprávní úřad, tak žalovaný ve svých rozhodnutích uvedli, že je potřeba zajistit, aby nedocházelo k přeplnění jímky a že za takové řešení nelze považovat zneprůchodnění potrubí propojujícího hnojiště s jímkou suchou chlévskou mrvou a dřevěnými latěmi, což je řešení, které zvolila žalobkyně. Žalovaný na str. 6 svého rozhodnutí popsal, k jakému účelu a v jakém technickém stavu byla stavba hnojiště a související jímky rozhodnutím Městského národního výboru v Zábřehu ze dne 5. 8. 1987, č. j. Výst/1698/87 povolena a dále uvedl, že za stavebně-technický stav stavby hnojiště a jímky, signalizačního zařízení a drenážního systému a za užívání stavby odpovídá vlastník stavby, kterým je žalobkyně, a dále že by měla být zajištěna jejich funkčnost a popsal, že ke snižování kapacity dochází i z toho důvodu, že na odtoku z hnojiště není osazen rošt, který by oddělil pevnou frakci chlévské mrvy z hnojůvky. Dále na str. 7 svého rozhodnutí žalovaný mj. popsal, že kapacita hnojiště a jímky byla dimenzována na 6 měsíční zdržení chlévské mrvy a tekuté frakce hnoje a že svedením srážkové vody do hnojiště a jímky na hnojůvku se zmenšuje kapacita těchto staveb pro zadržení závadných látek, pro které byla primárně určena, a uživatel je nucen zajistit častější vyprazdňování nádrží. Z rozhodnutí žalovaného tak toliko vyplývá, že při akumulaci srážek v hnojišti a jímce je nutné zajistit častější vyprazdňování nádrží, nikoli to, že je má zastřešit. Co se týče polemiky žalobkyně ohledně vzniku samotné hnojůvky, k tomu krajský soud odkazuje na vypořádání žalobního bodu b) v odstavci 17 tohoto rozsudku.

F) Závěr a náklady řízení

20. Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 19. června 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu